U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **LUTHERUS, s. r. o. v likvidaci,** se sídlem Lidická 26, Brno, proti žalované: **Česká národní banka,** se sídlem Na Příkopě 28/864, Praha 1, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí bankovní rady žalované ze dne 10. 10. 2013, č. j. 2013/3957/110, o námitce podjatosti předsedkyně 11. senátu Městského soudu v Praze vznesené žalobkyní,

takto:

Předsedkyně 11. senátu Městského soudu v Praze JUDr. Hana Veberová **není vyloučena** z projednávání a rozhodování věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 11 Af 49/2013.

Odůvodnění:

[1] Žalobou ze dne 22. 11. 2013 napadla žalobkyně v záhlaví uvedené rozhodnutí bankovní rady žalované, kterým byl zamítnut její rozklad a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 10. 7. 2013, č. j. 2013/7745/570, jímž byla žalobkyni uložena pokuta podle § 157 odst. 14 písm. c) zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 1 250 000 Kč. Dne 10. 6. 2017 žalobkyně podala proti předsedkyni senátu, JUDr. Haně Veberové, stížnost předsedovi soudu, ve které uvedla, že předsedkyně senátu do odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2015, č. j. 11 Af 49/2013 – 193, nakopírovala části textu, které neměly s projednávanou věcí nic společného, na což ostatně upozornil i Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 149/2015 - 49. O nedbalém zájmu o věc svědčí dle žalobkyně i to, že předsedkyně senátu při prvním jednání ve věci v listopadu 2014 vyzvala strany k téměř okamžitému přednesení závěrečných řečí, přestože žalobkyně navrhovala provedení řady důkazů.

[2] Podle názoru stěžovatelky je předsedkyně senátu z důvodu podané stížnosti podjatá. K této námitce se JUDr. Hana Veberová (jakož i ostatní soudci jedenáctého senátu Městského soudu v Praze, JUDr. Jitka Hroudová a Mgr. Marek Bedřich) vyjádřila tak, že nemá vztah k účastníkům ani k předmětu řízení, necítí se být podjatá. Žalovaná ve svém vyjádření k podané námitce uvádí, že jí nejsou známy žádné skutečnosti, které by zakládaly

důvod k pochybnostem o nepodjatosti soudce. Ani žalobkyně dle žalované takové okolnosti neuvedla, neboť jako důvod tvrzené podjatosti zmiňuje pouze okolnosti spočívající v postupu předsedkyně senátu v řízení o projednávané věci, které dle výslovného znění § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), důvodem k vyloučení soudce nejsou. Žalovaná dále namítá, že námitka podjatosti byla podána opožděně. Výhrady proti postupu předsedkyně senátu v řízení žalobkyně vznesla již v kasační stížnosti podané proti zmiňovanému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2015, č. j. 11 Af 49/2013 – 193, přičemž složení senátu v navazujícím řízení po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu jí muselo být zřejmé nejpozději z předvolání k jednání, datovaného dnem 26. 4. 2017.

[3] Integrální součástí práva na spravedlivý proces tak, jak je vymezeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina") a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je garance toho, aby ve věci rozhodoval nezávislý a nestranný soudce. Princip nestranného, nezávislého a spravedlivého rozhodování představuje základní pilíř a předpoklad fungování soudní moci a všichni soudci jsou povinni jej ctít a naplňovat.

[4] Odrazem uvedeného principu je ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s., které uvádí, že soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, „*jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech*." Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. může „*účastník nebo osoba zúčastněná na řízení namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočníka nebo znalce, senát po jejich vyjádření.*"

[5] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že námitka podjatosti byla podána včas, neboť za rozhodnou skutečnost zakládající údajnou podjatost jmenované předsedkyně senátu je třeba považovat podání stížnosti předsedovi soudu, a ta byla podána ve stejný den jako námitka podjatosti.

[6] Při úvahách o vyloučení soudce z důvodů uvedených v ustanovení § 8 s. ř. s. je nutno postupovat velmi obezřetně, neboť jde o výjimku z ústavní zásady, podle které nesmí být nikdo odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny). Tak, jak zákon a na něj navazující rozvrh práce určuje osobu zákonného soudce (příslušného soudního oddělení, senátu), je tato příslušnost zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci lze proto jen výjimečně a ze závažných důvodů, které mu, alespoň potenciálně, brání rozhodnout v souladu se zákonem, nezaujatě a spravedlivě (srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003 – 16; všechna

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), tedy když je evidentní, že vztah soudce k věci, účastníkům či jejich zástupcům dosahuje intenzity vylučující nestranné rozhodování soudce (nález Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z http://nalus.usoud.cz/).

[7] Při rozhodování o vyloučení soudce nejde pouze o hodnocení jeho subjektivního pocitu, zda se cítí být podjatý či nikoli, nebo o hodnocení osobního vztahu soudce k účastníkům řízení či jejich zástupcům, ale v konečném důsledku zejména o objektivní úvahu, zda lze s ohledem na veškeré okolnosti případu mít za to, že by soudce podjatý být mohl, přičemž tato úvaha musí vycházet z hmotněprávního rozboru skutečností, které k pochybnostem o nestrannosti soudce vedly (nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94, a ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01). Mají-li pochybnosti o nepodjatosti soudce vyplývat z jeho poměru k účastníkům řízení či k jejich zástupcům, může se jednat jak o poměr přátelský, tak nepřátelský, přičemž nepřátelský poměr musí pro vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci dosahovat určité intenzity (srov. např. již citovaný nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 167/94).

[8] Žalobkyně spatřuje důvod podjatosti jmenované předsedkyně senátu v tom, že stěžovatelka proti ní podala stížnost k předsedovi soudu ohledně způsobu vedení řízení ve věci, Nejvyšší správní soud uvádí, že námitku podjatosti neshledal důvodnou. Jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, pouhé podání stížnosti proti soudci rozhodujícímu ve věci, byť může být pro soudce nepříjemné, nezakládá nepřátelský vztah vůči účastníkovi řízení, natož nepřátelský vztah takové intenzity, která by mohla vést k vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci (srov. např. rozsudek ze dne 10. 11. 2016, č. j. 7 As 158/2016 – 72). Žalobkyně ve své námitce podjatosti netvrdila konkrétní objektivní skutečnosti, které by nepřátelský vztah předsedkyně senátu vůči stěžovatelce, před či po podání stížnosti předsedovi soudu, jakkoli naznačovaly. Ani ze soudního spisu žádné takové okolnosti neplynou. Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že opačný závěr, tedy že podání stížnosti předsedovi soudu proti soudci rozhodujícímu ve věci automaticky vede k nutnosti vyslovení podjatosti daného soudce a jeho vyloučení z projednání věci, by představoval značné riziko nestrannosti a nezávislosti soudního rozhodování, neboť by k vyloučení nepohodlného soudce z projednávání věci stačilo pouhé podání stížnosti dle zákona o soudech a soudcích.

[9] Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že předsedkyně 11. senátu Městského soudu v Praze JUDr. Hana Veberová není vyloučena z projednávání a rozhodnutí věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 11 Af 49/2013.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2017

JUDr. Karel Šimka

Nao 240/2017

předseda senátu